

ÍNDIX

Els qui prenen els seus desitjos per realitats són els qui creuen en la realitat dels seus desitjos.....	7
Les reserves imposades al plaer exciten el plaer de viure sense reserves.....	35
Sigueu salats, no ensucrats!	65
La mort és, necessàriament, una contrarevolució...	93
Un policia dorm en cadascun de nosaltres, cal matar-lo	127
El deure de tot revolucionari és fer la revolució....	159
Corre, camarada, el vell món és darrere teu!.....	189
Estimeu-vos els uns sobre els altres!	217
Descordeu el vostre cervell tan sovint com la vostra bragueta!.....	247
La imaginació al poder	277
Somio ser un imbècil feliç.....	307
Oblideu tot el que heu après, comenceu a somniar!	335
<i>Seixanta-vuit</i> : banda sonora original	357
<i>Seixanta-vuit</i> : els eslògans.....	359
Més aventures del detectiu Rafel Rovira	361

ELS QUI PRENEN ELS SEUS DESITJOS PER
REALITATS SÓN ELS QUI CREUEN
EN LA REALITAT DELS SEUS DESITJOS

EL DESPATX DEL DETECTIU ROVIRA, en un atro-
tinat pis del número 37 del carrer Cavallers, estava
estranyament net. La Ioana Lupescu l'havia deixat,
feia un parell d'hores, com una patena i ni en Rafel,
que havia sortit per dur el gat al veterinari, ni en
Bladi, el nom que rebia l'atemorit mixet negre que
havia d'entrar a la sala d'operacions, no havien tingut
temps d'omplir-lo de pèls o de mals endreços com
feien habitualment.

A l'oficina del detectiu no hi regnava, però, el
silenci. Aprofitant que el perdiguer havia fotut
el camp i no l'atabalava amb la seva música infernal,
la Betina Antunes havia substituït el vinil dels Des-
perdicis, que en Rovira ja havia ratllat de tant posar,
per un disc de fado que ressonava per tota l'escala.
La Betina se sentia així una mica menys lluny de
la seva Lisboa natal mentre el gramòfon exclamava
als quatre vents:

*Um craveiro numa água furtada
Cheira bem, cheira a Lisboa
Uma rosa a florir na tapada
Cheira bem, cheira a Lisboa.*

La veu de l'Amália Rodrigues i la lletra que evocava les olors de la capital portuguesa li permetien escurçar els mil noranta quilòmetres que la separaven dels cafès del Rossio i dels restaurants de l'Alfama. Amb els ulls tancats i el tocadiscs sonant, la Betina acompanyava la veu de l'Amália i exercia així els seus dots de fadista, per a desesperació de l'escàs veïnat que a aquelles hores voltava per l'edifici. Mentre cantava a viva veu, el telèfon tornà a sonar amb insistència per tercera vegada aquell matí.

—Rafel Rovira, detectiu. Digui'm? —contestà diligent la Betina.

Una veu afable respongué des de l'altre costat de la línia.

—Bon dia, jove. Torno a ser jo. Que no ha arribat encara en Rafel?

Era la tercera vegada que aquella desconeguda preguntava pel detectiu. La portuguesa no havia volgut donar-li gaires explicacions i fins aleshores s'havia limitat a dir-li que en Rafel no arribaria fins més tard a l'oficina. En aquesta ocasió, se sentí amb el deure d'atendre-la una mica millor. Era evident que, o bé la dona era una histèrica, que n'hi havia unes quantes, o n'hi passava alguna de grossa.

—Disculpi, senyora. Encara és fora. Vol que li deixi algun encàrrec? O potser puc mirar d'ajudar-la jo mateixa, soc la seva secretària...

L'Enriqueta Pasqual es mostrà sorpresa pel català de la noia, amb un accent difícilment identificable i una cantarella que li recordava una altra llengua. El fado que sentia de fons l'acabà de fer decidir a l'hora de preguntar:

—És vostè portuguesa, jove?

—Com ho sap? —respongué la Betina, sorpresa.

—El seu català és excel·lent, però és melós com només una portuguesa el parlaria... És clar que també he de dir-li que el fado que sona de fons la delata... És preciós, per cert.

—Que també és mig detectiu, vostè? —replicà amb la seva dolça cantarella la jove.

—No, senyoreta, ja m'agradaria. Soc professora de francès, la que va tenir en Rafel, per ser exactes.

—*Bonjour*, doncs. En què puc ajudar-la?

—Necessitaria parlar urgentment amb ell. Ara que veig que és un detectiu d'èxit m'agradaria que em donés un cop de mà.

—És greu la cosa? El detectiu Rovira és al veterinari acompanyant el seu mixo. Si vol puc trucar-lo...

—No, no, no el molesti. No ha mort ningú. I de fet, és urgent però fa més de quaranta anys que espero, imagino que no vindrà de l'estona que dura la revisió d'un gatet.

—Com vulgui, senyora.

—Si us plau, jove, digues a en Rafel que l'ha trucat l'Enriqueta Pasqual, la seva professora de francès. No, millor digues-li que soc Madame Henriette, és molt probable que em recordi millor per aquest nom. Que em telefoni així que pugui!

Després d'anotar el número de l'acadèmia on l'Enriqueta Pasqual encara ensenyava francès i de la qual no se'n jubilava ja que n'era la propietària, la Betina s'acomiadà de la professora tot promentent-li que trucar-la seria el primer que faria en Rafel en arribar al despatx.

Tot seguit, girà el vinil de l'Amália i mentre escoltava de nou la seva veu es posà a pensar en les classes de francès que a ella li feia de petita un professor particular a la Rua da Madalena, gairebé al costat del Rossio, a qui coneixia amb el nom de Monsieur Jean. Ben mirat, ella i en Rafel, malgrat haver crescut a més de mil quilòmetres de distància, no eren pas tan diferents...

Val a dir que a la Betina Antunes en Rafel li havia caigut en gràcia des del primer dia que el va conèixer. Despistat, malfargat, desordenat però amb un punt de geni i de bogeria, el detectiu li va causar una impressió més que bona. Vet aquí per què va decidir-se a fer les pràctiques de criminologia al despatx d'un investigador lleidatà que treballava sol com un mussol en lloc de fer-les en una de les moltes agències, algunes d'elles força prestigioses, que teòricament li havien de permetre fer contactes, com li havia recomanat el tutor de la seva pràctica. Espavilada com era, la Betina va pensar que amb en Rafel participaria de veritat en la feina i no faria de cambrera, de minyona o d'encarregada de les fotocòpies com era molt probable que li passés en un despatx de detectius de renom.

El pare de la Betina s'havia empenyat com una mona en saber que la seva filla s'havia demanat una excedència del seu càrrec d'agregada cultural a l'ambaixada portuguesa a Andorra i se n'havia anat a fer pràctiques de criminologia al despatx d'un investigador privat català.

—La meva filla és idiota! —havia dit textualment en Lourenço Antunes, un general de l'exèrcit portuguès que havia dipositat grans esperances en la carrera diplomàtica de la seva nena.

La Betina havia estudiat dret a la Universidade Nova de Lisboa i allí, per voluntat expressa del seu pare, s'havia especialitzat en afers internacionals per tal de poder dedicar-se a l'activitat diplomàtica que el seu progenitor havia dissenyat per a ella.

De fet, fou gràcies als contactes del general Antunes que obtingué, després d'anys i panys preparant-se, el càrrec d'agregada cultural a l'ambaixada de Portugal a Andorra la Vella. No era el destí somniat per son pare, que se la imaginava d'ambaixadora a Londres, a Roma, a París o, com a mínim, a Madrid, però era un bon lloc per començar a fer-se un nom ja que l'ambaixada andorrana era de les que més feina donaven al ministeri d'afers estrangers portuguès.

Arribada al país dels Pirineus, la Betina s'adonà que allò no estava fet per a ella. En aquell coi de racó de món hi feia molt fred, hi nevava tot l'hivern i, a sobre, lluny de la seva idea de dedicar-se a l'alta diplomàcia internacional allà només feia tràmits burocràtics i promocionava els molts actes culturals

que les associacions de portuguesos residents al país organitzaven.

Va ser el seu avorriment andorrà el que li feu reviure el cuquet de la criminologia que son pare havia escapat decantant-la cap a la carrera diplomàtica. Ella, que sempre havia estat fascinada pels grans detectius de les sèries de televisió, des de Colombo a Maigret, passant per Jessica Fletcher o Laura Holt, la dona que s'inventà la identitat de Remington Steele, i per qui tenia una especial devoció, va sentir que havia de reprendre el seu vell somni criminòleg després que, en obrir un compte en un banc andorrà, el responsable de l'oficina li regalés un exemplar d'una novel·la negra de títol estrany que l'acabà fascinant.

Tots els camins porten a Romania, que és com es deia la narració, li va permetre conèixer les aventures d'en Rafel Rovira, un detectiu d'una ciutat no gaire llunyana d'Andorra, a qui la Betina s'entestà a conèixer personalment.

Un any després de la seva primera visita al carrer Cavallers de Lleida, ja estava fent les pràctiques dels seus estudis de criminologia a distància al despatxet del detectiu Rovira. Ella mateixa havia omplert tota la paperassa necessària per a la signatura d'un conveni entre el detectiu i la UOC que habilitava el primer com a tutor de pràctiques d'aquesta universitat virtual.

En Rafel havia acceptat de seguida. No pas perquè la Betina fos una *femme fatale* amb atributs irresistibles, sinó més aviat perquè desprenia simpatia

i li semblà que, en cas de fer finalment les pràctiques al seu despatx (cosa que ell no acabava de veure gaire clar que acabés passant), segur que es portarien prou bé. A més, els caleronets que la universitat li havia promès per la seva tasca acadèmica l'ajudaren a dissipar qualsevol ombra de dubte que pogués pul·lular pel seu cap.

El fet és que, pocs mesos després de la seva primera conversa, la Betina ja seia en una taula lluent a l'avantsala del despatx d'en Rovira a Cavallers, 37. La seva presència l'ajudava a posar ordre a l'oficina però també li servia a l'hora de treballar sobre el terreny. De vegades, una dona no cridava tant l'atenció com un home quan calia fer segons quins seguiments...

Per fer realitat el seu desig, la Betina havia hagut d'enfrontar-se a son pare, un militar caparrut que tot i haver-se significat com un dels capitans d'abril de 1974, els que acompanyaren a Salgueiro Maia en el seu camí cap a la revolució democràtica, no deixava de ser un home d'ordre, de caràcter rude i de fermes conviccions.

—Pare, he decidit demanar l'excedència i anar-me'n a fer pràctiques per ser detectiu a Lleida —explicava la Betina per telèfon al seu progenitor.

En Lourenço no se'n sabia avenir. Ell, que llegia molta novel·la negra i que de ben segur que havia transmès la seva passió pel Colombo a la seva filla, no podia concebre que algú pogués pensar seriosament que la d'investigador privat era una feina decent i

honorable. Que no havia ensenyat a la xiqueta que representar Portugal pel món era una professió ben digna?

Al pobre militar no li va sortir res més del cor que penjar el telèfon. Ningú desobeïa les seves ordres, i menys encara la seva encantadora Betina!

La petita dels Antunes, però, havia après alguna cosa més del seu pare que l'ordre i la disciplina. Havia après a fer realitat els seus desitjos i vet aquí que, avorrida de la seva tasca d'agregada cultural a Andorra, havia decidit canviar de vida per anar a fer companyia a un detectiu desarrapat que gairebé ni coneixia.

La Betina no havia dubtat en prendre els seus desitjos per realitats, cosa que era el primer pas per fer realitat els seus desitjos, un fet que a la jove portuguesa no li havia costat gaire un cop ja era lluny dels tentacles del seu pare. Els primers dies que s'havia plantat en aquell despatx del carrer Cavallers, fent de becària d'un detectiu que només coneixien a casa seva, encara dubtava si havia fet bé abandonant l'escalfor de l'ambaixada per una atrotinada oficina sense ascensor ni calefacció al mig d'un barri que li recordava més aviat Angola o Moçambic que no pas Portugal.

Tot i així, la Betina ben aviat se sentí realitzada ja que el seu nou cap, en Rafel, li permeté dur a terme tasques de seguiment d'una jove gitana a qui els pares volien protegir de les males influències d'un antic promès que es vantava d'haver-la desvirgat. En Rafel havia rebut l'encàrrec del cas quan, ben carregat

de vins, discutia a la barra del bar d'en Ferran amb un dels molts gitanos que poblaven el local.

—Ai, Rafel, que corre lo rumor que m'han estrenat a la Manola! No podré viure amb aquesta vergonya, paio!

—Collons, tio Lisardo —digué en Rafel, ja que era així com tothom coneixia l'Antonio Carmona, un dels prohoms de la Mariola—, no t'has de fer mala sang! Un clau és només un clau, sigui el primer o l'últim!

—Això ho dius tu, paio degenerat! Una gitana, i més si és la teva filla, ha de ser blanca i pura fins al matrimoni! I si fos per mi, després també! Hi ha molt fill de puta suelto avui en dia com perquè deixem rodar soles les xiquetes...

—Et veig cremat, Lisardo!

—I ho estic, paio, i ho estic. A sobre encara m'he enterat que hi ha un tal Conde Boira que va cantant porai com es van calçar a la meua Manola en un portal. Un bon malparit està fet aquest Conde, ja m'agradaria a mi que cantessin això de la seua filla, si és que en té, és clar!

—Collons, pobre Conde. No li vulguis mal que és un bon tio. De quina cançó em parles, Lisardo?

—Redeu, Rafel, és que se t'ha d'explicitar tot, eh, paio! És aquella que fa —i començà a desafinar:

*Por calzarme a la Manola
En las tinieblas de un portal
Najé de la Mariola
porque me querían rajar.*

—Recoi, ja sé quina vols dir. A la tornada fa allò de: *A gipsy Lleidatanish in New York*, oi?

—Aquesta, aquesta. Entre el que la va desvirgar i aquest desgraciat del Conde Boira se me'n foten a la cara!

—Però la cançó no diu que la Manola estava casada? —preguntà innocent en Rafel, recordant-ne mentalment la lletra.

—Això s'ho ha inventat el desgraciat aquest. Ben tendreta que estava la meva Manola... Per cert, tu no fas de detectiu? Doncs si t'assabentes qui coi és aquest cabró que se la va calçar et donaré uns quants bitllets dels grossos. No m'acabo jo de creure que sigui veritat això que ha fotut el camp a Nova York. Què coi hi ha de fotre un gitano lleidatà a Manhattan?

—No et preocupis, Lisardo, que això està fet!

Així que el vell patriarca li encarregà el cas, en Rafel pensà en la Betina. Morenassa com era, la portuguesa semblava mig gitana i no li costaria gaire intimar amb la filla del Lisardo per tal de saber què coi feia quan son pare no la vigilava.

Tot i que en un principi el suggeriment del detectiu no li va fer massa gràcia, la Betina de seguida va posar-se en el paper i es convertí en l'ombra de la Manola, una gitana amb un aire flamenc que gairebé no es movia de la Mariola. La jove portuguesa hi arribà a intimar força, després que s'haguessin conegut

comprant a la verduleria. Fins i tot algun dissabte a la nit, se n'havia anat a sopar al seu piset dels blocs Joan Carles. Plegades havien acabat la vetllada cantant fado i flamenc fins que, després que la Betina s'ho hagués guanyat a pols, la jove gitaneta li confessà que el seu amor platònic havia fotut el camp als Estats Units després d'haver-la desvirgat en una nit boja.

—I no hi conserves el contacte? —preguntà la portuguesa.

—L'única notícia que n'he tingut va ser una postal sense text i el coi de cançó que canta el Boira aquest...

—O sigui que és certa la història que el teu *noviet* ha fugit a Nova York?

—Malauradament, sí.

La Betina es lamentà que la seva feina s'acabés amb aquella conversa. Li havia agafat el gustet al fet de regirar les entranyes de la gent a la recerca dels seus secrets ocults. El resultat obtingut li valgué un major reconeixement per part d'en Rafel, que ja no la veia només com aquella becària que atenia al telèfon i endreçava l'oficina, sinó que la considerava com una ajudant en tota regla. La tasca realitzada amb la Manola li ho havia demostrat.

Els llargs cabells morens de la Betina li havien estat de gran ajuda a l'hora de fer-se acceptar per la comunitat gitana lleidatana. La jove s'havia fet passar per una gitana lisboeta i el moreno de la seva pell i la seva inacabable cabellera hi havien ajudat força. La seva esplèndida pitrera, proporcionada amb un cos

també de mides generoses, l'havien homologat a les moltes gitanes que arribades a la trentena s'havien convertit en models d'un quadre de Rubens. Sí, potser aquesta era una de les millors definicions que es podien aplicar a la Betina Antunes, tota una model d'una pintura de Peter Paul Rubens. En fi, que la portuguesa era molt maca, sí, però tenia la bellesa d'una altra època.

Amb el Bladi mig adormit als seus braços, en Rafel arribà al despatx quan ja gairebé tocaven les dues. La pobra bèstia s'havia hagut de sotmetre a una operació d'esterilització que l'havia deixat rabiant de dolor. Sort que no podia parlar perquè si no n'hagués dit quatre de fresques al Rafel. El desgraciat l'havia deixat sense possibilitat de prenyar les gatetes del veïnat i, a més, li havia fet arrossegar un dolor insofrible. El mixet udolava com un posseït mentre en Rafel obria la porta del seu despatx. Quan encara no era dins, la Betina ja li llegia la cartilla:

—Tres vegades que t'ha trucat la teva professora de francès... Ja li pots dir alguna cosa de seguida que si no pensarà que soc una inepta... o que no tens cap ganes de parlar amb ella, que no sé què és pitjor!

—Que no em preguntes pel Bladi? —digué estranyat el detectiu, que sabia de l'afecte que la portuguesa professava per l'animaló.

—És veritat! La fal·lera d'aquesta dona per trobar-te me l'ha fet marxar del cap. Com li ha anat al

nostre mixo? —preguntà la Betina mentre començava a acariciar el gatet.

—No el toquis gaire que està emprenyat com una mona. L'han esterilitzat, al pobre!

—Però està bé?

—Com vols que estigui bé si durant una bona època no podrà ni mirar-se les gatetes?

—Que és un gat i no un home, carallot!

—Doncs deu ser un gat molt mascle alfa perquè tot el trajecte que maleeix la seva sort. Udola com si s'acabés el món... Per cert, qui deies que m'havia trucat?

—Madame Henriette, la teva professora de francès. Semblava molt preocupada, ha dit que hi contactassis de seguida en arribar.

—Què deu voler? No t'ha deixat cap encàrrec?

—No, només que la telefonassis urgentment. Aquí tens el número de la seva acadèmia.

Tot trucant al Centre Lingüístic Pasqual, en Rafel repassà mentalment el munt de tardes que havia passat en aquell pis del carrer Alcalde Costa escoltant l'Enriqueta intentant fer-li aprendre la llengua de Molière. Recordava especialment el primer dia que havia trepitjat l'aula principal de la petita acadèmia, que devia estar destinada al menjador quan l'arquitecte dissenyà la casa, i que li havia causat una profunda commoció. L'Enriqueta, la seva nova professora, se li dirigia des d'una tarima, amb un bastó de fusta a la mà, i parlant només en francès. On coi m'he ficat, pensà en Rafel. O millor dit, on coi m'ha ficat

ma mare, que s'havia entestat que el nen aprengué francès. I a fe de món si en va aprendre. Malgrat la impressió inicial, una barreja de por i desconcert, en Rafel de seguida es va avenir amb Madame Henriette, a qui amb el temps va aprendre a estimar. Què deuria voler, tants anys després, la seva antiga professora?

El Centre Lingüístic Pasqual havia renovat feia poc el seu rètol lluminós amb l'afany de captar l'atenció dels passejants d'Alcalde Costa i poder així engrèixar una matrícula cada cop més exigua. L'acadèmia de Madame Henriette vivia temps difícils. La competència era dura i el francès era una llengua cada cop amb menys adeptes. Al setembre, quan iniciava el curs, li costava Déu i ajuda trobar l'alumnat necessari per fer rendible la seva acadèmia. Bé és cert que l'Enriqueta no havia volgut estirar mai més el braç que la màniga, i que continuava fent classes en un piset organitzat a tal efecte, amb un parell d'aules, un parell de despatxos, un lavabo i una habitació de mals endreços que feia de biblioteca, sense pissarres digitals, sense desenes d'ordinadors i tot just amb un canó de projecció, l'única concessió que Madame Henriette havia fet als professors que a temps parcial l'ajudaven amb les classes. Era de la vella escola, ella.

De fet, feia les classes exactament de la mateixa manera que el 1975 quan, retornada de París per l'efecte crida que els canvis de l'època exerciren sobre milers de famílies exiliades, obrí tota contenta la

seva acadèmia de francès. Bé, de la mateixa manera, potser no. S'havia fet gran i havia perdut memòria i energia, però continuava amb les seves fitxes, els seus centenars de fotocòpies, les seves cançons en casset, i, sobretot, la seva passió pel francès. Un element, aquest darrer, que no havia vist gaire entre les desenes de futurs professors que havien passat per les seves aules a donar o a rebre repassos, molts dels quals havien esdevingut posteriorment gurus d'aquestes noves tecnologies que ella abominava.

—Et quedaràs sense alumnes! —havia gosat dir-li alguna vegada un d'aquests descarats.

Però això mai no passava. Sempre patia pel nombre de matrícules quan s'apropava l'inici de curs però finalment arribava a tenir-ne un nombre prou decent com per no haver de plegar veles. I això no tenia pas poc mèrit quan a Lleida fins i tot havien decidit tancar els estudis de filologia francesa a la universitat, un cop que també fou dur per a Madame Henriette ja que la carrera universitària de francès era la seva pedrera, l'indret on aplegava nous professors (bé, sobretot noves professores) que, tot sigui dit, acostumaven a plegar-li aviat ja que, tot i ser molt bona dona, no es caracteritzava precisament per la seva generositat salarial.

Fidel a la seva rutina, el primer que feia l'Enriqueta en arribar a l'acadèmia era recollir el correu. Era de les poques persones que encara rebien més correu postal que electrònic. Gairebé cada dia, es trobava plena la bústia especial que s'havia fet

instal·lar feia anys, no sense certa controvèrsia amb un veïnat encaparrat que totes les bústies de la casa fossin iguals, per poder rebre sense arrugar, i sense que cap d'aquells veïns queixosos se les endugués cap a casa de franc, les moltes revistes franceses a les quals estava subscripta. L'Enriqueta justificava la seva despesa en raons pedagògiques (comprava revistes de música, de moda, de futbol, de política...) però ja feia temps que només les mantenia per pura nostàlgia del temps passat i per saber què es coïa a la seva estimada i enyorada dolça França.

Entre el correu d'aquell dia, va arregar un parell de revistes, dos catàlegs de mobiliari d'oficina, un feix de publicitat que gairebé ni mirà i tres postals. Les postals eren la seva altra gran debilitat. N'havia rebut milers, sobretot d'antics alumnes que li escrivien des de França quan hi anaven de vacances, i amb elles havia decorat les parets de bona part de l'acadèmia exercint així un efecte crida sobre els nous estudiants que gairebé descobrien les postals gràcies a ella i que ben aviat es decidien a donar continuïtat a aquesta tradició.

Aquell dia n'havia rebut tres, una del cim del Tourmalet, amb l'escultura d'un ciclista coronant aquest mític port pirinenc; una altra de la catedral gòtica de Notre-Dame de Reims, i, finalment, una tercera, que li cridà especialment l'atenció, de l'església de Saint-Germain-des-Prés, un indret que evocà el seu passat parisenc.

Sense poder esperar a seure al seu despatx per revisar tranquil·lament la correspondència, l'Enriqueta

se sobresaltà fins al punt que gairebé cau per les escales que duïen al primer pis on tenia l'acadèmia en llegir el text que acompanyava la postal que tanta atenció li havia generat.

—Ai, mare! —cridà mentre les cartes se li escapaven de les mans.

La postal de Saint-Germain deia només “Perdona'm. Sempre t'estimaré!”, i anava signada per un tal Ignasi Camprubí que no havia deixat cap adreça com a remitent, un fet, d'altra banda, d'allò més habitual a l'hora d'enviar aquest tipus de comunicacions.

L'Enriqueta arribà trasbalsada al seu despatx. Feia temps que no ho feia, però per asserenar-se decidí prendre's un got de whisky escocès ben carregat. La postal de l'Ignasi Camprubí havia sacsejat el seu passat. De fet, havia pensat en ell en veure la imatge de Saint-Germain-des-Prés ja que havia estat a les portes d'aquella mateixa església on s'havien fet el primer petó de veritat, on s'havien promès i on s'havien de casar passat l'estiu de 1968. Aquella església li portava tants records que des que l'Ignasi l'havia deixat plantada, amb el vestit de núvia ja comprat, que no hi havia volgut tornar a entrar mai i evitava, fins i tot, passar-hi relativament a prop.

Mentre degustava aquell whisky, va buscar entre els vinils per fer sonar una d'aquelles cançons que sempre feia aprendre a classe. La veu de l'Édith Piaf retronà, com tantes vegades havia fet, arreu de l'acadèmia.

El projecte d'aquesta obra ha obtingut el 9è Premi de Narrativa Lleida convocat per l'Ajuntament de Lleida i l'Institut d'Estudis Ilerdencs i atorgat per un jurat compost per Francesc Casadesús, Francesc Serés, Isabel-Clara Simó, Ferran Torrent i Albert Villaró.

© Ramon Usall Santa, 2016
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2017
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: febrer de 2017
ISBN: 978-84-9975-835-0
DL L 148-2017
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat
-‡ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.